

Jan Dostal - Poselství Vánoc - Silvestr

31. 12.

Dnes v noci skončí kalendářní rok a začne nový. Pro každého z nás i pro velkou část lidstva. Říkává se, že „překračujeme práh“ ze starého do nového roku. A je to v tomto případě více než pouhá fráze, právě proto, že žijeme ve vánočním období.

Po celou vánoční dobu stojíme na prahu dvou světů, a novoroční práh můžeme chápat jako součást tohoto obsáhlého zážitku. Co leží před prahem, je svět našeho tápání, našich zmatků, svárů a nevraživosti. Za prahem můžeme tušit svět jiného rázu – bez viny, bez lži, bez sobectví, svět svatosti a dobrotivosti, svět odpuštění a naděje: svět ducha. Na prahu, jako velký prostředník mezi světem neposkvrnitelné ryznosti a světem hříchu, s pohledem plným míru a lásky, stojí Kristus.

Ale naše představa tajemného vánočního prahu by byla neúplná, kdybychom si představovali Krista jakoby v osamění. Není sám. Za ním, ve zlatém světle blízkosti Boží, se hned objevují, hned zase vzdalují nesčetné andělské bytosti, hierarchie za hierarchií, zahalené jasem své svatosti. V popředí, zdola, se z jedné strany blíží zástupy těch, kdo už dožili svůj pozemský život. Na jejich bytosti ulpěly skvrny pozemského bloudění, za práh věčnosti však mohou přenést pouze ten výtěžek svého uplynulého života, který sám vyzařuje světlo ducha, zlaté světlo svatosti, lásky a sebezapření. Duše za duší odkládá před prahem vše, čím byla spřízněna se světem smyslů, a pak vplývá vzhůru do hierarchických nebeských sfér a mizí v jejich jasu: nepřetržitý proud, stoupající z minulosti do věčnosti. Tam, kde se za prahem tento proud rozzařuje nebeským světlem, rýsuje se v slunečné dálce světelná postava Michaelova, vůdce zemřelých, ve zdvižené pravici meč, ukazující k světlu.

Ale náš obraz stále ještě není úplný. Co můžeme spatřit naproti zástupu zemřelých, na druhé straně bytosti Kristovy? Je to opět proud nesčíslných bytostí, ale tentokrát proud přicházející z nebeské, nám vzdálenější strany. Archanděl Gabriel, archanděl vánoční doby, obklopený stříbrným, jakoby měsíčním jasem, s laskavým a důvěřivým pohledem, řídí pohyb těchto bytostí. Jeho ruka ukazuje dolů, do temnot země, do říše, která pro tyto bytosti leží kdesi za prahem. Kdo jsou tyto andělsky jasné, čisté, krásné bytosti, směřující s důvěrou a nadějí do světa tak plného nepřátelství a nenávisti? Gabriel je vůdce duší rodících se z nebes na zem. A tyto zářící bytosti, snášející se z nebes, jsou duše dětí dosud nenarozených, čekající, až udeří hodina jejich vstupu do pozemského života. Jejich pouť vede z věčnosti do budoucna. Právě nyní, o Vánocích, kdy se k sobě přiblížily nebesa a Země, shromažďují se s neskonale důvěrou a radostným odhodláním v blízkosti pozemské sféry, dychtivé, aby mohly vnést nebeské světlo do ztemnělého zemského bytí.

To je tedy obraz vánočního dění na prahu dvou světů. A přece mu ještě něco chybí, ještě je třeba něco doplnit. Náš vlastní život se totiž neodehrává mimo tento

obraz. Patří k němu, je jeho součástí. Všechny naše minulé skutky odplývají bez ustání z času do věčnosti, vtiskují se do vesmírné paměti. Co v nich neodpovídalo věčným duchovým cílům, nemůže proniknout přes práh a zůstává jako temný stín na pomezí duchového bytí. Co v nich bylo v souladu s všepronikající Boží dobrotou, stoupá vzhůru do zlatého jasu, tím směrem, kam ukazuje Michaelův meč. Zlé a dobré je ustavičně nemilosrdně oddělováno, a co se nemůže včlenit do světa věčnosti, musí čekat v duchovém okolí země na proměnu a vykoupení.

Tak vstupuje i naše minulost do vánočního obrazu. A naše budoucnost? Ta se blíží z vánočního obrazu k nám, aby mohla vejít do našeho života. Pod laskavým, důvěryplným pohledem Gabrielovým se snáší z božského světa s proudem andělsky čistých nenarozených duší, aby mohla naplnit naše činy. Ideály prožhnuté duchovým ohněm, podněty k obětním činům, k pronikavějšímu poznání, k sebepřekonávání, to všechno směřuje z otevřených vánočních nebes do našeho nitra, aby se mohlo vtělit v našem životě.

Končí jeden rok našeho žití a nadchází nový. Je dobrým zvykem se v tento den zamyslet nad tím, co jsme vykonali, procítit ve vzpomínce, co z našich činů se mohlo vepsat do světla věčnosti a co zůstalo pouhou temnou skvrnou v jasu kosmických Vánoc.

Ale zítra začneme psát nový, čistý list. Měli bychom být vděční, že nový rok začíná právě ve vánoční době. Svá novoroční předsevzetí můžeme projasnit tím, že se zaposloucháme do nebeského života kolem sebe, do důvěryplného světa nenarozených, a že si zhluboka uvědomíme, že nebesa čekají na to, abychom snesli na Zem jejich poselství.

Uprostřed vánočního obrazu stojí před námi sám Zmrtvýchvstalý, jenž nese a pořádá celý život vesmíru. Jeho božské činy pronikají všemi dálkami duchového světa a jsou vpisovány do všech sfér života. Bytosti všech hierarchií žijí tím, že je uskutečňují. A přece je jedna oblast, jediná mezi všemi, kam jeho činy byly dosud vepsány jenom skrovně, v podivně chudé míře: oblast lidského života na Zemi. Do ní totiž Kristus své činy nevpisuje sám. V ní se zřekl své tvůrčí všemohoucnosti, protože nechce zasahovat do klíčící lidské svobody. Ale i tento list čeká na to, aby byl popsán zářivým písmem. Člověk má možnost se svobodně přiznat k velkému prostředníku mezi nebesy a Zemí, stát se vykonavatelem jeho vesmírných cílů, nástrojem, jímž jeho činy mohou být vpisovány i do této dosud neproměněné oblasti. Vždy o Vánocích máme možnost čerpat po dvanáct dní z tohoto zdroje lásky, z proudu živoucího dobra, ze sil zmrtvýchvstání. V překypující plnosti by právě nyní chtěly tyto nebeské podněty zaplavit naši duši. V překypující božské plnosti! Ale kdybychom byli schopni je všechny vepsat svými skutky do dějin Země, pak věřme, že by svět sotva mohl pojmout tu přemíru dobra, která by tím mohla být do něho vepsána.